

tilbage til Folketinget med Forslaget med de mange og betydningsfulde Fremskridt og bad indstændig samtlige Grupper her ved den saakaldte eneste Behandling om at afholde sig fra Demonstrationer, men derimod medvirke til at gennemføre Lovforslaget enstemmigt. Min Appel til de Herrer Radikale og Socialdemokrater var imidlertid forgæves, de Herrer bleve ved at opponere og demonstrere til det sidste og holdt deres Ændringsforslag fast. Det blev forkastet, men vi havde altsaa lige til det sidste Brydninger og Vanskeligheder. Dette slette Eksempel — jeg kalder det et slet Eksempel, hvor vi stod ved en Afgørelse, som medførte et saa smukt Resultat, som Tilfældet var — have vi ikke villet følge, skønt der var al Anledning til ved denne Lejlighed at gøre et alvorligt Forsøg paa at faa denne Million stillet til Raadighed fri og ubehæftet og ikke blot faa indrømmet et Slags Forskud. Men da den højtærede Landbrugsminister ikke har ønsket at føre an i dette Forsøg, have vi fra vor Side, som sagt, givet Afkald paa for egen Regning at optage et Arbejde paa at føre Loven tilbage i Folketingets Affattelse.

Der har været talt saa meget om radikal Politik og om eventuel Kamp med Landstinget. Denne Holdning fra den højtærede Landbrugsministers Side vidner hverken om Mod eller om Energi i Forhandlingsforholdet til Landstinget. Det kan maaske have sin særlige Grund. Ganske vist se vi ogsaa paa andre Omraader — vi se det ved den Lov, vi nylig vedtog om Københavns Skatteforhold — at Ministeriets Holdning er i ikke ringe Grad præget af Eftergivenhedens Aand. Men jeg siger, at det kan maaske dog have sine særlige Grunde, naar vi staa her med Landbrugsministeren som Leder af Lovgivningsarbejdet. Jeg forstaa saaledes godt, at den højtærede Landbrugsminister ikke egner sig til at være Forspids i den Kamp, som der ellers raabes højt om paa Gader og Stræder i Tide og Utide. Den højtærede Landbrugsministers vovede Udtalelser om vore finansielle Forhold gøre ham jo ikke til nogen stærk Forkæmper oppe i det andet Ting, naar det drejer sig om at hidskaffe en Million ekstraordinært til Fremme af dette sociale, humane Formaal. Men hertil kommer ogsaa et andet Forhold, et Forhold af mere personlig Art.

Vi have her i Folketinget faaet omdelt Udskrift af Forhør ved 7de Kriminalkammer, Forhør, der ere afholdte

efter følgende justitsministerielle Ordre: „Man skal herved anmode Hr. Overretsassessoren“ — det er Hr. Overretsassessor Schou — „om at ville anstille en Undersøgelse om, hvorvidt Landbrugsminister Poul Christensen har vidst eller haft Adgang til at faa noget sikkert at vide om Albertis bedrageriske Forhold“. Jeg skal afholde mig fra ret nærliggende Betragtninger over denne Ordres mærkværdige Forhold til den Anledning, som forelaa, og som vi alle kende. (*Borgbjerg m. fl.*: Husmandsloven! Hører dette til Husmandsloven?) De Herrer raabe: Husmandsloven! Det er den, jeg taler om, idet jeg henviser til, at Landbrugsministeren ikke synes at egne sig til at optræde som Forkæmper overfor Landstinget, hvor det drejer sig om at hævde Folketingets og Ministeriets Villie paa dette Punkt, og jeg paaviser som Grund hertil det Forhold, som jeg her berører, og jeg griber Lejligheden til at henstille til den højtærede Landbrugsminister, som jeg mener er svækket ved den nævnte Aktionsordre, at udtale sig om, hvorledes han kan finde sig i, at Justitsministeren har foranstaltet denne kriminelle Undersøgelse, disse Kriminalrettsforhør over ham og en Række andre Mænd. Jeg vilde sætte Pris paa, om den højtærede Minister vilde udtale sig derom og navnlig klarlægge for os, om han anser det, der er sket ved 7de Kriminalkammer, som en Tvangsforholdsregel, anvendt i den Hensigt at fremskaffe Sandheden i dette noksom bekendte Forhold, for saaledes at undgaa Gentagelse af det Tilfælde, som benævnes Jensen-Onsted-Affæren. Er denne Kriminalrettsforhørsforanstaltning at anse som en Tvangsforholdsregel, eller er det en særlig Retsbeskyttelse? I sidste Fald vil det være interessant at høre noget om, hvorvidt denne særlige Form for Retsbeskyttelse gælder kun Ministre, eller den ogsaa gælder andre Statsborgere og da hvem, samt i hvilke Tilfælde disse andre kunne ty ind under denne særlige Retsbeskyttelsesform. Jeg henstiller til den højtærede Landbrugsminister, at han benytter Lejligheden til her at ytre sig derom, saa meget mere, som vi have hørt den højtærede Indenrigsminister udtale paa offentlige Møder, at nu har Folketinget faaet omdelt disse Forhørsudskrifter, og siden er der blevet stille om denne Affære.

Maa jeg her indskyde: Jeg ved ikke af, at Folketinget har begæret sig denne Udskrift tilstillet. Nu er der blevet stille om denne Affære, siger den højtærede Indenrigsminister paa offentlige Møder, og dermed